

stærkt mod Sagkundskabens Krav i et eller andet Hovedpunkt, kan ikke selv give mig Mine af at være mere sagkyndig end selve Sagkundskaben. Vort Standpunkt har hele Tiden været det korrekte, at vi ønske ikke at gaa med til et Forsvar, som Sagkundskaben ikke kan acceptere, men at et Forsvar, som Sagkundskaben kan acceptere, kunne vi ikke vrage. Det maa være Sagkundskaben, der har det sidste Ord. (*Sabroe*: Ja, hvis den da ikke har solgt sig!) Jeg ved ikke, at Sagkundskaben sælger sig. Jeg ved overhovedet ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne sin Kundskab til Mennesker om, at de ere saa lette til at sælge sig. Men alt-saa, Sagkundskaben har Ansvaret i denne Sag. Det formelle Ansvar have vi, men det reelle Ansvar overfor Befolkningen hviler hos Sagkundskaben, naar den accepterer en eller anden Ordning, ganske paa samme Maade — for atter at gaa tilbage til mit Billede fra forleden — som man, naar en Mand, der skal opføre en Bygning og tager en Arkitekt eller Ingeniør, der gaar ind paa at lægge sit Navn til en Fundamentering, som ikke kan bære, drager denne til Ansvar. Hvis Sagkundskaben gaar ind paa en Ordning, som i Virkeligheden ikke er brugbar, vil det blive dens Ansvar. Maaske bliver det i mange Tilfælde kun et indirekte Ansvar, men i alle Tilfælde bliver det dens endelige Ansvar overfor Land og Folk, naar Faren en Gang truer. Det Ansvar maa den have, og jeg tror, den ved, den har det. Det Ansvar tynger saaledes paa dem, vi forstaa ved Sagkundskaben, nemlig de ledende, ansvarlige militære Autoriteter her i Landet, at jeg trygt kan indrette mig efter deres Dom over Forsvarsvæsenet.

Alt-saa, kun det ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at naar jeg stemmer mod alt, hvad der kan komme ind under § 3 om Landbefæstningens Nedlæggelse, men stemmer for, at den Lov, hvis Vedtagelse jeg ikke kan hindre, gaar op til Landstinget, stemmer jeg derfor af de Grunde, jeg har nævnt, i det Haab, at den derved vil komme til Sagkundskabens Erklæring paa en saadan Maade, at denne kommer til at afsige sin Dom om den. Naar saa Loven, efter at være bleven ændret, saaledes som jeg er overbevist om,

at den bliver det, vender tilbage hertil og maaske gaar til Fællesudvalg, kommer til sidst det Øjeblik, da man tager sit endelige Standpunkt til Sagen, og saa maa jeg til den Tid se, hvordan jeg vil stille mig.

Borgbjerg: Det ærede Medlem, der nu talte (Wulff), takkede mig, fordi jeg havde fremdraget hans Udtalelser, og fordi jeg havde fremholdt Sagkundskabens Krav overfor Højre. Jeg takker for Takken. Jeg har udtalt mig, som jeg har, med velberaad Hu, for det første fordi det er interessant at se, hvordan Højres Tale før Valget er anderledes end deres Handlinger her i dette Ting efter Valget — og det har sin Betydning ogsaa for kommende Valg, for det kaster Lys over Højres hele Stilling til denne Sag —, og dernæst fordi der for saa vidt er en Overensstemmelse mellem Sagkundskaben og vort Afrustningskrav, idet Sagkundskaben stiller Krav, som det viser sig, at intet af de politiske Partier vil imødekomme, ikke en Gang Højre, der før Valgene paaberaabte sig Sagkundskaben. Intet kan bedre faa tænkende Folk til at drage den Slutning, som vi drage deraf, at Afrustning er det bedste, bedre under alle Omstændigheder end det Militærvæsen, Højre nu er i Færd med at give sin Sanktion, som ikke er fyldestgørende efter Sagkundskabens Krav og derfor efter Sagkundskabens Mening er værre end ingenting. Alt-saa er vort Afrustningsforslag at foretrække, selv set fra Sagkundskabens Standpunkt.

Det ærede Medlem beklagede, at der ikke indenfor hans Parti, skønt det tæller 21 Medlemmer, havde vist sig at være 15 Medlemmer, der vilde medvirke til, at selve Fæstningsparagraffen kunde komme under Afstemning. Det er en højst interessant Oplysning, der kaster et mærkeligt Lys over Højres Stilling til Sagkundskaben. Jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at naar det er ham magtpaaliggende at faa denne Paragraf under Afstemning, er der vist ikke noget i Vejen for, at andre Partier kunne laane ham og hans Meningsfæller indenfor Højre saa mange Stemmer — jeg ved ikke, hvor mange de behøve —, at Sagen kan komme til Afstemning, idet naturligvis hver be-